РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

26 октомври 2010 година *

По дело T-23/09

Conseil national de l'Ordre des pharmaciens (CNOP),

Conseil central de la section G de l'Ordre national des pharmaciens (CCG),

установени в Париж (Франция), представлявани първоначално от адв. Y.-R. Guillou, адв. H. Speyart van Woerden, адв. T. Verstraeten и адв. C. van Sasse van Ysselt, впоследствие от адв. Guillou, адв. L. Defalque и адв. C. Robert, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н A. Bouquet и г-н É. Gippini Fournier, в качеството на представители,

ответник,

* Език на производството: френски.

с предмет искане за отмяна на Решение C (2008) 6494 на Комисията от 29 октомври 2008 г. по дело COMP/39510, с което на Ordre national des pharmaciens (ONP), на CNOP и на CCG се разпорежда да се подчинят на проверка в съответствие с член 20, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167),

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се при разискванията от г-н O. Czúcz (докладчик), председател, г-жа I. Labucka и г-н K. O'Higgins, съдии,

секретар: г-жа T. Weiler, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 23 февруари 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

1 Член 20 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), предвижда:

„1. За да изпълни задълженията, възложени ѝ с настоящия регламент, Комисията може да извършва всички необходими проверки на предприятия или на сдружения на предприятия.

[…]

4. Предприятията и сдруженията на предприятия са длъжни да се подчинят на проверките, разпоредени с решение на Комисията. В решението се посочват предметът и целта на проверката, насрочва се дата, на която тя ще започне, и се посочват санкциите, предвидени в членове 23 и 24, и правото на обжалване на решението пред Съда на Европейските общности […]“.

Обстоятелства, предхождащи спора

2 Жалбоподателите, Conseil national de l'Ordre des pharmaciens (CNOP) [Национален съвет на фармацевтичната колегия (наричан по-нататък „НСФК“)] и Conseil central de la section G de l'Ordre national des pharmaciens (CCG) [Централен съвет на отделение Ж на Националната фармацевтична колегия, наричан по-нататък „ЦСЖ“] заедно с Ordre national des pharmaciens (ONP) [Национална фармацевтична колегия, наричана по-нататък „НФК“], са адресатите на Решение C (2008) 6494 на Комисията на Европейските общности от 29 октомври 2008 г., с което им се разпорежда да се подчинят на проверка в съответствие с член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 по дело COMP/39510 (наричано по-нататък „обжалваното решение“). С друго решение от същия ден Комисията разпорежда на Laboratoire Champagnat Desmoulins Philippakis да се подчини на проверка в рамките на същото дело. Последното посочено решение е предмет на обжалване по свързано дело T-24/09.

Относно НФК и нейните съвети

3 Статутът на НФК и нейните съвети са уредени във френския Кодекс за общественото здраве (наричан по-нататък „КОЗ“).

4 В член L 4231-1 от КОЗ се посочва следното:

„[НФК] има за предмет:

1. [о]сигуряване спазването на професионалните задължения,

2. [о]сигуряване защитата на престижа и независимостта на професията,

3. [д]а следи за/проверка на компетентността на фармацевтите,

4. [д]опринасяне за повишаване равнището на общественото здраве и на качеството на здравните грижи, и по-специално на сигурността/безопасността на осъществяваната професионална дейност.

[НФК] обединява фармацевтите, които упражняват професията си във Франция“.

5 В член L 4232-1 от КОЗ се уточнява, че НФК включва седем отделения, всяко от които — с изключение на отделение Д, чиито членове са групирани по географски критерий — съответства на упражняването на специфична фармацевтична дисциплина (стопанисване на аптека, производство, дистрибуция на едро, упражняване на клинична биологична дейност като самостоятелно заето лице и в болница, стопанисване на болнична аптека). Отделение Ж се отнася до клиничните фармацевти, упражняващи дейност в обществени и частни лаборатории за биомедицински анализи. Всяко отделение се ръководи от централен съвет.

6 НФК е организирана около НСФК, около централните съвети — един от които е ЦСЖ, и около регионалните съвети. Член L 4233-1 от КОЗ гласи, че различните съвети на НФК имат юридическа правосубектност.

По обжалваното решение

7 В първите четири съображения от обжалваното решение се посочва:

„Комисията разполага с информация, съгласно която споразумения и/или съгласувани практики между фармацевтите във Франция, обединени в рамките на [НФК], и/или решения на [НФК] и/или на [НСФК] и/или на [ЦСЖ …], които имат за цел и/или за последица да възпрепятстват, ограничат или нарушат конкуренцията на общия пазар и по-специално на пазара на услуги, свързани с биомедицинските анализи, са съществували поне от 2003 г. Това поведение се е изразявало по-специално под формата на решения, целящи да възпрепятстват достъпа на фармацевти и/или на юридически лица до пазара на услугите, свързани с биомедицински анализи, да ограничат тяхната дейност на този пазар или да ги отстранят от него.

[НФК] е професионална колегия, на която френската държава е делегирала по-специално задачи по осигуряване спазването на професионалните задължения на фармацевтите, защита на престижа и независимостта на професията, да следи за компетентността на фармацевтите и допринасяне за повишаване на равнището на общественото здраве и на качеството на здравните грижи, и по-специално на сигурността на осъществяваната професионална дейност. [НФК] включва [н]ационален съвет, както и седем отделения, в които са разпределени фармацевтите: например в [о]тделение Ж са обединени клиничните фармацевти, които упражняват дейност в обществени и частни лаборатории за биомедицински анализи. [НФК] и всички нейни съвети притежават юридическа правосубектност.

[НФК] и нейните [с]ъвети разполагат с контролни правомощия относно достъпа до тази професия и упражняването ѝ, както и с правомощия да налагат дисциплинарни санкции на фармацевтите и на юридическите лица, упражняващи дейност, свързана с професията фармацевт, каквато например е дейността на клиничния фармацевт, който упражнява професионална дейност в обществена или частна лаборатория за биомедицински анализи. Контролът на достъпа до професията се упражнява чрез ръководството на вписването в [р]егистъра на всяко [о]тделение. Вписването на фармацевтите и на юридическите лица,

които упражняват дейност, свързана с професията фармацевт, в [р]егистъра съставлява предварително законоустановено условие за упражняването на всяка дейност, свързана с професията фармацевт. [Р]егистърът се осъвременява от централния [с]ъвет на отделението. Санкции, като например временна или окончателна забрана за упражняването на каквато и да е дейност, свързана с професията фармацевт, могат да бъдат постановени от [НФК] и от нейните [с]ъвети, както и решения, водещи до временното или окончателно заличаване на фармацевта и/или на юридическото лице от [р]егистъра.

Комисията разполага с информация, съгласно която споразумения и/или съгласувани практики между фармацевтите във Франция, обединени в рамките на [НФК], са се проявили под формата на решения — отнасящи се до фармацевти и/или юридически лица, които желаят да осъществяват услуги, свързани с биомедицински анализи — да не бъдат вписани в [р]егистъра на [о]тделение Ж, да не бъде подновено вписването им в [р]егистъра и/или да им бъде забранено да упражняват дейност, които имат за цел и/или последица ограничаване на конкуренцията на пазара на услугите, свързани с биомедицински анализи“.

8 В осмо и девето съображение от обжалваното решение се посочва:

„За да се осигури ефективността на настоящата проверка, е […] абсолютно необходимо тя да бъде осъществена, без сдруженията на заподозрените в участие в предполагаемите нарушения предприятия да бъдат предварително уведомени за нея.

Поради това е необходимо да се приеме решение на основание член 20, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003, с което на сдруженията на предприятия да се разпореди да се подчинят на проверката“.

9 В член 1, първа алинея от обжалваното решение се посочва:

„[НФК], [НСФК] и [ЦСЖ] са задължени да се подчинят на проверката, свързана с тяхното участие и/или евентуално прилагане на споразуменията и/или съгласуваните практики между фармацевтите във Франция, обединени в рамките на [НФК], както и в проявите на посочените споразумения и/или съгласувани практики под формата на решения, противоречащи на разпоредбите на член 81 [ЕО] и/или на член 82 [ЕО], по-специално на пазара на услугите, свързани с биомедицински анализи. Това поведение се е проявявало по-специално под формата на решения, насочени към възпрепятстване на достъпа на фармацевтите и/или на юридическите лица до пазара на услугите, свързани с биомедицински анализи, към ограничаване на дейността им на този пазар или към отстраняването им от него“.

10 В член 2 от обжалваното решение се посочва, че проверката е можела за започне на 12 ноември 2008 г., на която дата тя действително е проведена в седалището на жалбоподателите.

11 В член 3 от обжалваното решение се предвижда:

„Адресати на настоящото решение са [НФК], [НСФК] и [ЦСЖ].

Точно преди проверката това решение е съобщено на сдруженията на предприятия, които са негови адресати […]“.

Производство и искания на страните

12 На 21 януари 2009 г. жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

13 В жалбата си те молят настоящото дело да бъде съединено с дело T-24/09. Председателят на четвърти състав на Общия съд не уважава това искане.

14 С отделен акт, подаден от жалбоподателите същия ден, те молят делото да бъде разгледано по реда на бързото производство по член 76а от Процедурния правилник на Общия съд. Това искане е отхвърлено с решение на четвърти състав на Общия съд от 19 февруари 2009 г.

15 Въз основа на доклада на съдията докладчик Общият съд (четвърти състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на предвидените в член 64 от Процедурния правилник процесуално-организационни действия поставя писмено въпроси на жалбоподателите. Последните се съобразяват с това искане.

16 В съдебното заседание от 23 февруари 2010 г. се провеждат устните състезания между страните и са изслушани техните отговори на поставените от Общия съд въпроси.

17 Жалбоподателите молят Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

18 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

19 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват три правни основания. Първото правно основание е изведено от нарушение на принципа, съгласно който адресати на решенията на институциите трябва да бъдат образувания, които притежават юридическа правосубектност. Второто правно основание е изведено от нарушение на задължението за мотивиране. Третото правно основание е изведено от нарушение на член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003.

По първото правно основание, изведено от нарушение на принципа, съгласно който адресати на решенията на институциите трябва да бъдат образувания, които притежават юридическа правосубектност

Доводи на страните

20 Що се отнася до допустимостта на това правно основание, жалбоподателите поддържат, че те безспорно имат правен интерес от отмяната на решенията, чиито адресати са трети лица, които решения могат да имат отрицателни последици спрямо тях, по-специално в областта на конкуренцията. В настоящия случай, освен че явно имали интерес да поискат отмяната на обжалваното решение, тъй като то пряко се отнасяло до тях, те можели да изтъкнат правно основание, изведено от липсата на юридическа правосубектност на НФК, тъй като били нейните представителни органи. Следователно обстоятелството, че обжалваното решение се отнася изрично до НФК, ги засягало пряко и те имали пряк интерес дори от частична отмяна на това решение. Впрочем те подали жалбата в качеството си на представителни органи на НФК от името на последната.

21 По същество жалбоподателите поддържат, че НФК няма юридическа правосубектност, за разлика от нейните различни съвети. Според жалбоподателите адресатът на решение за извършване на проверка трябва непременно да бъде образувание, което притежава юридическа правосубектност.

22 Комисията посочва, че това правно основание е недопустимо и във всички случаи е неоснователно.

Съображения на Общия съд

23 Във връзка с допустимостта на правното основание се налага изводът, че то се отнася до тази част от диспозитива на обжалваното решение, която е свързана с образуване, различно от жалбоподателите.

24 В това отношение не се спори по въпроса, че жалбоподателите имат юридическа правосубектност. При тези обстоятелства, независимо от качеството им на представителен орган на НФК, дори Общият съд да трябваше да разгледа правното основание по същество и да достигне до извода, че адресати на решения за извършване на проверка не могат да бъдат образувания без юридическа правосубектност и че НФК няма такава правосубектност, подобен извод би бил ирелевантен за валидността на обжалваното решение, доколкото жалбоподателите са негови адресати.

25 Освен това следва да се отбележи, че в отговор на поставен от Общия съд писмен въпрос жалбоподателите са посочили, че обстоятелството, че НФК също е била адресат на обжалваното решение, не е имало влияние върху обхвата на проверката, която Комисията е могла да проведе въз основа на това решение, тъй като посочената проверка е била осъществена в единствените съществуващи помещения на жалбоподателите предвид обстоятелството, че НФК е имала юридическа правосубектност и е можела да бъде представлявана пред трети лица единствено от своите съвети. При тези обстоятелства отмяната на обжалваното решение, доколкото негов адресат била НФК, е имало последици върху обхвата и резултатите от проверката по отношение на жалбоподателите.

26 Следователно се налага изводът, че отмяната на обжалваното решение, доколкото негов адресат е НФК, не може да удовлетвори интереса на жалбоподателите. Следователно първото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

По второто правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране

Доводи на страните

27 Според жалбоподателите изискването за мотивиране трябва да бъде преценено в зависимост от обстоятелствата в конкретния случай, и по-специално в зависимост от съдържанието на разглеждания акт, още повече че задължението за мотивиране имало основно значение в светлината на член 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и на основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“). Според жалбоподателите конкретният случай се различава от този на извършване на проверка, в рамките на която Комисията прави своето разследване на образувание, което несъмнено съставлява предприятие. В случая обжалваното решение имало за адресати НФК, НСФК и ЦСЖ, но в него не било установено кое точно е образуването, което може да съставлява предприятие или сдружение на предприятия по смисъла на член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003. Жалбоподателите твърдят, че не знаят кои са образуванията, чието квалифициране като предприятия или сдружения на предприятия би позволило на Комисията да приложи посочената разпоредба и какъв е анализът на посочената институция в това отношение. Те поддържат, че поради това към момента на получаване на обжалваното решение не са можели да разберат основанията на предприетата по отношение на тях мярка, която съставлявала нарушение на правото на неприкосновеност на жилището по смисъла на член 8 от ЕКПЧ и трябвало да бъде придружено от достатъчни гаранции. Следователно мотивите на обжалваното решение не позволявали на Общия съд да упражни възложения му контрол.

28 Според жалбоподателите Комисията твърди, че закрилата, предоставена на седалището на юридическо лице, има по-тесен обхват от тази, предоставена на жилището на физическите лица, и поради това посочената институция е приела, че мотивацията би могла да бъде по-оскъдна, когато става дума за решение за извършване на проверка на помещенията на юридическо лице. Жалбоподателите отхвърлят подобни доводи, тъй като закрилата, предоставена на помещенията на предприятията по силата на член 8 от ЕКПЧ, е равностойна на тази, от

която се ползват помещенията на физическите лица, и във всички случаи няма по-тесен обхват. В това отношение те се позовават по-специално на заключението на генералния адвокат Mischo във връзка с Решение на Съда от 22 октомври 2002 г. по дело Roquette Frères по дело (C-94/00, Recueil, стр. I-9011, I-9015).

29 Освен това в писмената реплика жалбоподателите посочват, че задължението за мотивиране съставлява основна гаранция на правото на защита на засегнатите предприятия. Следователно неговият обхват не можел да бъде ограничаван с оглед на съображения, свързани с ефективността на разследването. Според жалбоподателите, макар действително Комисията да не е длъжна нито да съобщи на адресата на решение, с което се разпорежда проверка, цялата информация, с която разполага във връзка с предполагаемите нарушения, нито да направи точна правна квалификация на тези нарушения, за сметка на това посочената институция е длъжна ясно да посочи хипотезите, които възнамерява да провери. Следователно, за да докаже обосноваността на проверката, в решението, с което се разпорежда подобна проверка, Комисията била длъжна да изложи подробно, че разполага със съществени сведения и улики, които ѝ дават основания да предполага наличие на нарушение, в извършването на което е заподозряно предприятието, обект на проверката. Правото на защита задължително трябвало да бъде спазено още от етапа на административното производство, към който етап спада обжалваното решение.

30 Жалбоподателите считат обаче, че в обжалваното решение не е посочено ясно дали практиките, чието наличие Комисията предполага и които обосновават проверката, са изтъкнати само срещу НФК, само срещу НСФК, само срещу ЦСЖ или общо срещу тези образувания, така че било невъзможно да се определят хипотезите, които Комисията е възнамерявала да провери при проверката. Освен това жалбоподателите поддържат, че не са определени дейностите на НФК и/или на жалбоподателите, които обосновават обжалваното решение.

31 В писмената реплика и в съдебното заседание жалбоподателите посочват и наличие на нарушение на правото им на защита. В действителност по-голямата

част от използваните в обжалваното решение изрази били позволили на Комисията да изземе много документи, отнасящи се до различни въпроси. В това отношение те съставят списък с видовете иззети документи. В съдебното заседание жалбоподателите добавят, че нарушението на правото им на защита се потвърждава от обстоятелството, че изложението на възраженията, което са получили след подаването на жалбата, сочи за второ твърдение за нарушение, различно от свързаното с условията на достъп до професията, което е посочено в обжалваното решение.

32 Комисията посочва, че обжалваното решение е надлежно мотивирано.

Съображения на Общия съд

33 Що се отнася до решенията на Комисията, с които се разпорежда извършването на проверка, в член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 са определени основните елементи, които трябва да се съдържат в това решение, като с посочения член се създава задължение за Комисията да ги мотивира, като посочи предмета и целта на проверката, датата, на която тя ще започне, санкциите, предвидени в членове 23 и 24 от посочения регламент, и правото на обжалване срещу подобни решения пред Съда на Европейския съюз. В съдебната практика е уточнен обхватът на задължението за мотивиране на решенията за извършване на проверка с оглед на съдържанието на тази разпоредба (вж. Решение на Общия съд от 8 март 2007 г. по дело France Télécom/Комисия, T-340/04, Сборник, стр. II-573, точки 50—53, и цитираната съдебна практика).

34 В случая се налага изводът, че обжалваното решение позволява на жалбоподателите да установят основните елементи, предвидени в посочената разпоредба, и по-специално предмета и целта на проверката. Всъщност посоченият предмет е уточнен в първо съображение, както и в член 1 от обжалваното решение като отнасящ се до споразумения и/или съгласувани практики между фармацевтите във Франция, обединени в рамките на НФК, и/или до решения на НФК и/или

на жалбоподателите с предмет и/или последици да възпрепятстват, ограничат или нарушат конкуренцията на пазара на услугите, свързани с биомедицински анализи поне от 2003 г. В четвърто съображение е добавено, че Комисията разполага с информация, съгласно която тези споразумения и/или съгласувани практики са се проявили под формата на решения разглежданите лица да не бъдат вписани в регистъра на отделение Ж, да не бъде подновено вписването им в регистъра и/или да им бъде забранено да упражняват дейност и по този начин в него е предоставена точна информация относно предположенията, които Комисията възнамерява да провери. Целта на проверката е описана в шесто и седмо съображение, в които е посочено, че проверката трябва да позволи на Комисията да се запознае с всички фактически обстоятелства във връзка с тези евентуални споразумения и/или практики, с техния контекст и с това за кои предприятия или сдружения се отнася тя, с уточнението, че Комисията има основания да счита, че ограничен брой лица в рамките на НФК и на нейните съвети знаят за съществуването и действието на разглежданите споразумения и/или практики и/или решения.

35 Жалбоподателите обаче посочват по същество, че в случая наложеното на Комисията задължение за мотивиране трябва да бъде преценено от гледна точка на правото на закрила на личния живот, което е предвидено в член 8 от ЕКПЧ и на което са дадени тълкувания в съдебната практика на Европейския съд по правата на човека, както и в заключението на генералния адвокат Mischo във връзка с Решение по дело Roquette Frères, точка 28 по-горе. По силата на посоченото право в рамките на решение за проверка на предприятия или на сдружения на предприятия Комисията имала задължение за мотивиране, което е сходно със задължението в случай на проверки на физически лица.

36 Доколкото жалбоподателите се позовават на обстоятелството, че адресатите на обжалваното решение са квалифицирани като предприятия или сдружения на предприятия, трябва да бъде уточнено, че в член 3, първа алинея от това решение (вж. точка 11 по-горе) е посочено, че неговите трима адресати са НФК, НСФК и ЦСЖ. От втора алинея от същата разпоредба е видно, че тези адресати се считат за сдружения на предприятия, а не за предприятия. Въпреки обстоятелството, че в някои съображения от обжалваното решение е направено препращане към „разглежданите предприятия/сдружения на предприятия“,

член 3 от него не създава каквото и да е объркване. Освен това от други позовавания в обжалваното решение, например в осмо и девето съображение (вж. точка 8 по-горе), както и от заключителната част относно глобите и периодичните имуществени санкции, е видно, че неговите адресати се считат за сдружения на предприятия. За разлика от твърденията на жалбоподателите, текстът на обжалваното решение не е неясен, що се отнася до въпроса кои са неговите адресати и дали те се считат за предприятия или за сдружения на предприятия по смисъла на член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003. Посоченият довод трябва да бъде отхвърлен.

37 Доколкото по този начин жалбоподателите искат да изтъкнат, че в обжалваното решение Комисията е трябвало да мотивира подробно защо е приела, че те са сдружения на предприятия, на първо място, следва да се посочи, че във второ и трето съображение от обжалваното решение (вж. точка 7 по-горе) е уточнено, че НФК е професионална колегия, на която френската държава е делегирала по-специално задачите да осигури спазването на професионалните задължения на фармацевтите, защитата на престижа и независимостта на професията, да следи за компетентността на фармацевтите и да съдейства за повишаване на равнището на общественото здраве и на качеството на здравните грижи, и по-специално на сигурността на действията при работа. В това решение е посочено и че НФК включва национален съвет, както и седем отделения, в които са разпределени фармацевтите, като в отделение Ж са обединени клиничните фармацевти, упражняващи дейността си в обществените и частните лаборатории за биомедицински анализи. В посоченото решение е уточнено и контролното правомощие на разглежданите образувания в областта на достъпа до професията фармацевт и клиничен фармацевт.

38 Налага се изводът, че тези мотиви позволяват да се разбере, че Комисията счита НФК за професионална колегия на фармацевти и клинични фармацевти, на която френската държава е делегирала някои правомощия. От това е видно, че Комисията изтъква, че НСФК и ЦСЖ съществуват в рамките на НФК. Тези уточнения предоставят някои елементи, които позволяват да се разбере защо Комисията е приела, че НФК и жалбоподателите са сдружения на предприятия. Трябва обаче да се приеме за установено, че в обжалваното решение не

се съдържат специфични доводи относно основанията, поради които в случая професионална колегия като разглежданата и нейните органи се считат за сдружения на предприятия по смисъла на член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003.

39 Следва обаче да се напомни, че задължението за мотивиране на индивидуално решение има за цел да даде възможност на общностния съд да упражни контрол за законосъобразност на решението и да предостави на заинтересованото лице достатъчно информация, за да може то да прецени дали решението е обосновано или евентуално страда от порок, който е основание за оспорване на неговата действителност, като се има предвид, че обхватът на това задължение зависи от естеството на разглеждания акт и от контекста, в който е бил приет, както и от съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (Решение на Съда от 25 октомври 1984 г. по дело Interfacultair Instituut Electronenmicroscopie der Rijksuniversiteit te Groningen, 185/83, Recueil, стр. 3623, точка 38, Решение на Общия съд от 15 юни 2005 г. по дело Corsica Ferries France/Комисия, T-349/03, Recueil, стр. II-2197, точки 62 и 63, и Решение на Общия съд по дело France Télécom/Комисия, точка 33 по-горе, точка 48).

40 В това отношение, що се отнася до естеството на обжалваното решение и контекста, в който е прието, макар жалбоподателите да посочват с основание, че по силата на съдебната практика предвидената в член 8 от ЕКПЧ закрила на личния живот трябва да бъде зачитана и в приложното поле на закрилата на жилището се включват търговските помещения на дружествата (вж. в този смисъл Решение на ЕСПЧ по дело от 16 април 2002 г. по дело Colas Est и др. с/у Франция, точка 41; вж. също така във връзка с Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3), Решение по дело Roquette Frères, точка 28 по-горе, точка 27, и Определение на Съда от 17 ноември 2005 г. по дело Minoan Lines/Комисия, C-121/04 P, непубликувано в Сборника, точка 31), Съдът е подчертал също, че е важно да се запази полезното действие на проверките като необходим инструмент, за да се позволи на Комисията да упражнява функциите си на пазителка на Договора в областта на конкуренцията. Така, за да запази полезния характер на правото на достъп на Комисията до търговските помещения на предприятието, обект на

процедура по прилагане на членове 81 ЕО и 82 ЕО, това право включва възможността да се търсят различни данни, които все още не са известни или напълно установени (вж. във връзка с Регламент № 17 Решение на Съда от 21 септември 1989 г. по дело Hoechst/Комисия, 46/87 и 227/88, Recueil, стр. I-2859, точка 27 и Определение по дело Minoan Lines/Комисия, посочено по-горе, точка 36).

41 От това следва, че с оглед на етапа от административното производство, в който се приети решенията за осъществяване на проверка, в този момент Комисията не разполага с точна информация, която да ѝ позволи да анализира дали посоченото поведение или действия могат да бъдат квалифицирани като решения на предприятия или на сдружения на предприятия по смисъла на член 81 ЕО. Именно отчитайки специфичното естество на решенията за осъществяване на проверка, съдебната практика в областта на мотивирането излага видовете информация, които трябва да се съдържат в решение за осъществяване на проверка, за да се позволи на адресатите да отстояват правото си на защита на този етап от административното производство. В това отношение налагането на Комисията на по-обременяващо задължение за мотивиране не би отчело надлежно предварителния характер на проверката, чиято цел именно е да позволи на Комисията да установи на един по-късен етап евентуално дали са извършени нарушения на общностното право относно конкуренцията от страна на адресатите на решение за проверка или от страна на трети лица. Всъщност, както е видно от самото съдържание на обжалваното решение, не е прието, че разглежданите споразумения или съгласувани практики вече са установени, а се предполага тяхното съществуване (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Съда от 17 октомври 1989 г. по дело Dow Chemical Ibérica и др./Комисия, 97/87—99/87, Recueil, стр. 3165, точка 55).

42 Освен това трябва да бъде уточнено — що се отнася до правните норми, които уреждат съответната материя, за които става въпрос в рамките на разглежданото по-нататък трето правно основание — че в миналото Съдът е приел, по-специално в изтъкнатото от жалбоподателите Решение от 19 февруари 2002 г. по дело Wouters и др. (C-309/99, Recueil, стр. I-1577), че професионална колегия, която представлява упражняващите дадена свободна професия лица, не е изключена a priori от приложното поле на член 81 ЕО.

43 При тези обстоятелства, с оглед по-специално на естеството на обжалваното решение, което беше уточнено по-горе, и на уреждащите посочената сфера правни норми, следва да се направи извод, че в обжалваното решение Комисията не е била длъжна да изложи конкретния правен анализ, въз основа на който е квалифицирала адресатите като сдружения на предприятия извън съдържащите се във второ и трето съображение от обжалваното решение обяснения в това отношение (вж. точки 7, 37 и 38 по-горе).

44 Освен това, що се отнася до довода, изведен от нарушение на правото на защита, който е изтъкнат за първи път на етапа на писмената реплика и е посочен отново на съдебното заседание, по-специално що се отнася до вида иззети от Комисията документи, трябва да се приеме за установено, че след като в жалбата напомнят съдебната практика във връзка със задължението за мотивиране, жалбоподателите се ограничават до това да посочат непълнотата на мотивите на обжалваното решение, що се отнася до естеството на адресатите (предприятия и/или сдружения на предприятия), но не формулират твърдение за нарушение на правото си на защита в случая.

45 Обстоятелството, че задължението за мотивиране в рамките на решения за извършване на проверка се отнася по-специално до спазването на правото на защита на адресатите, не е пречка това нарушение на правото на защита — което по своето естество представлява субективна незаконосъобразност — да не спада към нарушенията на съществените процесуални правила и следователно за него не следва да се следи служебно (Решение на Общия съд от 8 юли 2004 г. по дело JFE Engineering и др./Комисия, T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Recueil, стр. II-2501, точка 425, и Решение на Общия съд по дело Corsica Ferries France/Комисия, точка 39 по-горе, точка 77). Поради това формулираното за първи път на етапа на писмената реплика твърдение за нарушение, свързано с правото на защита, трябва да бъде отхвърлено като недопустимо на основание член 48, параграф 2 от Процедурния правилник.

46 На последно място, що се отнася до твърденията за нарушения, формулирани с оглед на съдържанието на изложението на възраженията, е достатъчно да се приеме за установено, че става въпрос за обстоятелство, последващо обжалваното решение, което не може да засегне неговата законосъобразност, тъй като тя следва да се преценява в зависимост от фактическите и правни обстоятелства, които са налице към датата на приемане на акта (вж. Решение на Общия

съд от 27 септември 2006 г. по дело Roquette Frères/Комисия, T-322/01, Recueil, стр. II-3137, точка 325 и цитираната съдебна практика).

47 От това следва, че второто правно основание трябва да бъде отхвърлено.

По третото правно основание, изведено от нарушение на член 20, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003

48 Това правно основание се подразделя на две части. Първата част се отнася до твърдяното погрешно квалифициране на НФК и жалбоподателите като предприятия, а втората — до твърдяното им погрешно квалифициране като сдружения на предприятия.

По първата част, изведена от погрешното квалифициране на НФК и жалбоподателите като предприятия

— Доводи на страните

49 Жалбоподателите оспорват, че НФК и самите те са предприятия. Те не упражнявали каквато и да е търговска или икономическа дейност. Дейността им спадала към областта на публичната власт. Според тях от съдържанието на обжалваното решение се установявало двусмислие, имащо вредоносни последици, тъй като в

посоченото решение не било определено ясно дали неговите адресати следва да се считат за предприятия или за сдружения на предприятия.

50 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

— Съображения на Общия съд

51 Както беше посочено в точка 36 по-горе, от обжалваното решение е видно, че неговите адресати се считат за сдружения на предприятия, а не за предприятия. Следователно първата част от третото правно основание трябва да бъде отхвърлена.

По втората част, изведена от погрешното квалифициране на НФК и жалбоподателите като сдружения на предприятия

— Доводи на страните

52 Жалбоподателите оспорват, че НФК и самите те са сдружения на предприятия. По същество те се позовават на Решение по дело Wouters и др., точка 42 по-горе, в което се съдържал двуетапен подход с оглед на проверката дали професионална колегия може да бъде квалифицирана като сдружение на предприятия. Ставало въпрос първо да се определи дали членовете на посочената колегия са предприятия по смисъла на общностното право относно конкуренцията, а впоследствие — дали

по естеството си или по силата на изведени от Съда критерии дейностите на тази колегия не са изключени от областта на търговския обмен.

53 На първо място, жалбоподателите посочват, че не всички членове на НФК са предприятия по смисъла на член 81 ЕО, тъй като някои от тях били държавни служители. Ставало въпрос по-специално за фармацевти, упражняващи дейността си в болничната сфера, които са вписани в регистъра на отделения Ж и З на НФК. Освен това членовете на друга категория — университетските преподаватели по фармация, също имали статут на държавни служители. Освен това служителите фармацевти, които представляват значителна част от членовете, вписани в регистъра на НФК, също не можели да бъдат квалифицирани като предприятия. В това отношение жалбоподателите оспорват релевантността на Решение на Общия съд от 13 декември 2006 г. по дело FNCBV и др./Комисия (T-217/03 и T-245/03, Recueil, стр. II-4987).

54 По-нататък жалбоподателите оспорват релевантността на решението на френския Conseil de la concurrence [Съвет по конкуренцията] от 18 март 1997 г. и съдебното решение на френския Cour de cassation [Касационен съд] от 16 май 2000 г., с което е потвърдено първото посочено решение, като е направен извод за наличие на нарушение на правото относно конкуренцията в областта на доставката по домовете на лекарствени продукти. Жалбоподателите посочват, че в тези две решения, които се отнасяли по-специално до отделение А на НФК, не е било установено, че това отделение е сдружение на предприятия, и разглежданите решения се основавали на констатацията на извършване на нарушение от посоченото отделение А на неговата задача за обществена услуга, докато ЦСЖ никога не бил надхвърлял законоустановените си правомощия.

55 На второ място, жалбоподателите считат, че техните дейности и тези на НФК не се включват в сферата на търговския обмен, тъй като те също имат социална мисия, която се основава на принципа на солидарност и упражняват прерогативи, характерни за публичната власт.

56 Относно своята социална мисия жалбоподателите се позовават на член L 4231-2, параграф 6 от КОЗ, по силата на който НСФК, съставен от представители на всички централни съвети, сред които е и ЦСЖ, „може да се занимава на национално равнище с всички въпроси относно взаимопомощта и професионалната солидарност, и по-специално със застрахователни събития и пенсиониране“. Така определената социална мисия се основавала на солидарността, изразяваща се в обстоятелството, че част от вноските на членовете може да бъде предназначена за акции в полза на пенсионирани фармацевти или на такива в затруднено положение.

57 За да докажат, че упражняват прерогативи, характерни за публичната власт, жалбоподателите изброяват своите дейности, като се основават на френските правни разпоредби. По-специално жалбоподателите имали правораздавателна и административна мисия.

58 Относно тяхната правораздавателна мисия те посочват, че съгласно френското право в качеството им на професионална колегия те са приравнени на административни юрисдикции и че дисциплинарните им състави се председателстват от магистрат от административната колегия. Освен това те отговаряли на установените критерии за преценка на това дали дадено образувание притежава характеристиките на юрисдикция по смисъла на член 234 ЕО, по-специално законоустановеността на тяхната правораздавателна мисия, дали тя е постоянно-действаща, дали има задължителен характер, дали производството пред тях е състезателно, дали прилагат правни норми и дали са независими.

59 Сред действията им от административно естество жалбоподателите посочват организацията на продължаващо професионално обучение на фармацевтите, правомощието да разпореждат временно спиране на дейността на фармацевтите, чието здравословно състояние би могло да застраши упражняването на професията им, и обстоятелството, че съветите на НФК следят за спазването на правилата на професионалната етика. Освен това набирането на вноски, необходими за функционирането на НФК и за изпълнението на нейните задачи, също било прерогатив, характерен за публичната власт. На последно място, жалбоподателите добавят, че законът е възложил на НСФК организацията на прилагането на фармацевтичното досие, което е първото национално здравно досие в електронен вид.

60 На трето място, жалбоподателите изтъкват три допълнителни критерия, които доказвали, че те не са нито предприятия, нито сдружения на предприятия по смисъла на общностното право в областта на конкуренцията, които били взети предвид и в Решение по дело Wouters и др., точка 42 по-горе. На първо място, ставало въпрос за назначаването на членовете на управителните органи на професионалната организация от националните власти, на второ място — за задължението на разглежданата професионална организация да спазва определени критерии от обществен интерес, и на трето място — за липсата на влияние на разглежданата професионална организация върху нейните членове.

61 Първо, относно техния състав в качеството им на управителни органи на НФК те посочват, че не са съставени изцяло от фармацевти, избрани от техните колеги и упражняващи дейността си като самостоятелно заети лица, а включват и държавни служители, представители на държавата и на фармакологичната наука, назначени от държавните органи, оставайки под техен контрол.

62 Освен това законодателят им бил поверил мисията за повишаване равнището на общественото здраве и на качеството на здравните грижи, което било критерий от обществен интерес, прилаган във всичките им действия, и по-специално по повод на вписването в регистъра. В това отношение те посочват, че съгласно неотдавнашната практика на Съда е възможно една държава, в рамките на защитата на основните принципи, като например общественото здраве, да уреди условията за вписване от страна на дадено образувание на лице в регистъра на лицата, упражняващи определена професия, която от своя страна е предмет на регулиране (Решение на Съда от 19 май 2009 г. по дело Apothekerkammer des Saarlandes и др., C-171/07 и C-172/07, Сборник стр. I-4171 и Решение на Съда по дело Комисия/Италия, C-531/06, Сборник, стр. I-4103).

63 Жалбоподателите поддържат, че освен това те не могат да влияят върху поведението на техните членове, което също изключвало квалифицирането им като сдружение на предприятия. Всъщност, от една страна, НСФК не се намесвал пряко в областта на вписването в регистъра на фармацевтите, тъй като те

подавали молбите си пред един от централните или регионални съвети, компетентни в областта, и НСФК се произнасял единствено в случай на отказ за вписване. От друга страна, в областта на клиничната биология, намесата на ЦСЖ в областта на вписването или на промени във вписването в регистъра зависела пряко от одобрението и разрешението, дадени от компетентния префект, който представлява държавата в съответния департамент. Ролята на ЦСЖ се ограничава до формулирането на незадължителни становища. Освен това в областта на вписването и на заличаването НСФК и ЦСЖ имали само строго определени от закона правомощия. Ставало въпрос за обвързана компетентност, тъй като те не можели да откажат вписването в регистъра на лице с професионална квалификация, което отговаря на всички законоустановени условия. Впрочем трябвало да се вземат предвид възможностите за подаване на жалба срещу отказа за вписване и срещу заличаването, за да се прецени реалното ваяние на тези решения върху лицата, упражняващи професията.

64 На последно място, в отговор на довода на Комисията, съгласно който формалното квалифициране на адресатите на обжалваното решение като предприятия или като сдружения на предприятия не било условие за законосъобразност, жалбоподателите поддържат, че принципът на възлагане на правомощия, посочен по-специално в членове 5 ЕО, 7 ЕО и 211 ЕО, предполага, че Комисията може надлежно да приеме решение само по силата на правно основание, и то единствено ако са изпълнени всички условия, наложени от това правно основание. Поради това според тях квалифицирането на предприятия трябвало да бъде налице към момента на проверката. В противен случай обжалваното решение щяло да бъде лишено от правно основание, тъй като в член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 ясно е посочено, че Комисията може да осъществи всички необходими проверки на „предприятията и сдруженията на предприятия“.

65 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

— Съображения на Общия съд

66 В самото начало следва да се напомни, че в съображение 24 от Регламент № 1/2003 е уточнено, че Комисията следва да разполага с правомощия за извършване на необходимите проверки за разкриване на всички споразумения, решения или съгласувани практики, забранени от член 81 ЕО. В това отношение в член 20, параграф 1 от Регламент № 1/2003 е посочено, че Комисията може да извършва всички необходими проверки на предприятия или на сдружения на предприятия. По силата на член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 предприятията и сдруженията на предприятия са длъжни да се подчинят на проверките, разпоредени с решение на Комисията.

67 Трябва да се посочи също така, че тъй като Регламент № 1/2003 е свързан с изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 ЕО и 82 ЕО, съдържащото се в член 20 от него определение на термините „предприятия“ и „сдружения на предприятия“ по принцип трябва да съответства на възприетото в рамките на прилагането на член 81 ЕО.

68 Следва обаче да се вземе предвид специфичното естество на решенията за извършване на проверка (вж. точка 40 по-горе). По-специално, предвид обстоятелството, че подобни решения се приемат в началото на разследване, на този етап не може да става въпрос за окончателна преценка дали актовете или решенията на образуванията, които са техни адресати, или на други образувания, могат да бъдат квалифицирани като споразумения между предприятия, решения на сдружения на предприятия или съгласувани практики, които противоречат на член 81, параграф 1 ЕО или още като практики, които са посочени в член 82 ЕО. Всъщност, макар в член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 да е предвидено, че в своето решение за извършване на проверка Комисията посочва какъв е нейният предмет, на този етап не става въпрос за извършване на преценка на конкретно поведение, тъй като целта на проверката по-специално е да бъдат събрани доказателства относно предполагаемото поведение.

69 Освен това следва да се вземе предвид и обстоятелството, че с Регламент № 1/2003 на Комисията се предоставят правомощия, чиято цел е да ѝ бъде позволено да изпълни възложената ѝ с Договора задача да следи за спазването на правилата относно конкуренцията на общия пазар (вж. по отношение на Регламент № 17 Решение на Съда от 26 юни 1980 г. по дело National Panasonic/Комисия, 136/79, Recueil, стр. 2033, точка 20 и Определение по дело Minoan Lines/Комисия, точка 40 по-горе, точка 34), което е припомнено и в съображение 24 от Регламент № 1/2003 (вж. точка 66 по-горе). В съдебната практика е потвърдено и това, че проверките могат да имат много широк обхват и че правото на достъп до всички помещения, терени и превозни средства на предприятията е от особена важност, доколкото дава възможност на Комисията да събира доказателства за нарушения на правилата на конкуренция в местата, където обикновено се намират тези доказателства (вж. в този смисъл във връзка с Регламент № 17 Решение по дело Hoechst/Комисия, точка 40 по-горе, точка 26 и Определение по дело Minoan Lines/Комисия, точка 40 по-горе, точка 35).

70 В случая, що се отнася до квалифицирането на НФК и на жалбоподателите като сдружения на предприятия по смисъла на член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003, следва да се припомни, че в контекста на правото относно конкуренцията понятието за предприятие обхваща всяко образувание, което извършва икономическа дейност, независимо от неговия правен статут и начин на финансиране и че икономическа дейност е всяка дейност, която включва предлагане на стоки или услуги на определен пазар (Решение по дело Wouters и др., точка 42 по-горе, точки 46 и 47).

71 Налага се изводът, че фармацевтите, или поне независимите фармацевти, предоставят срещу възнаграждение по-специално услуги по разпространение на лекарствени продукти на дребно и поемат свързаните с тази дейност рискове от финансово естество. Следователно трябва да се направи извод, че тези лица упражняват икономическа дейност и поради това съставляват предприятия по смисъла на членове 81 ЕО, 82 ЕО и 86 ЕО (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Съда от 12 септември 2000 г. по дело Pavlov и др., C-180/98—C-184/98, Recueil, стр. I-6451, точки 76 и 77 и Решение по дело Wouters и др., точка 42 по-горе, точки 48 и 49). Впрочем жалбоподателите не оспорват обстоятелството, че определен брой фармацевти — членове на НФК, могат да бъдат квалифицирани като предприятия по смисъла на правото относно конкуренцията, тъй

като упражняват професията си като самостоятелно заети лица и по този начин поемат свързаните с нея рискове от финансово естество.

72 Освен това освен фармацевтите, които притежават аптека или техните заместници, които са членове на отделение А, част от членовете на отделение Ж — а именно директорите и заместник-директорите на лабораториите за биомедицински анализи — също отговарят на критериите на понятието за предприятие. Всъщност дори, както твърдят жалбоподателите, по-голямата част от фармацевтите, които спадат към отделение Ж, да упражняват дейност като служители в частни или обществени лаборатории за биомедицински анализи, поне една част от членовете на това отделение могат да бъдат квалифицирани като предприятия по смисъла на правото относно конкуренцията, което жалбоподателите впрочем са потвърдили в съдебното заседание в отговор на поставен от Общия съд въпрос.

73 Според жалбоподателите обаче обстоятелството, че част от техните членове не могат да бъдат квалифицирани като предприятия, предполага, че разглежданите представителни органи не могат да бъдат включени в приложното поле на член 81 ЕО.

74 Налага се изводът, че този довод се опровергава от съдебната практика. В Решение по дело FNCBV и др./Комисия, точка 53 по-горе, Общият съд е направил извод, че синдикални организации, които обединяват и представляват земеделски производители — предприятия по смисъла на член 81 ЕО, е можело да бъдат квалифицирани като сдружения на предприятия за целите на прилагане на тази разпоредба въпреки обстоятелството, че са можели да обединяват и съпрузи на земеделски производители, по-специално тъй като според Общия съд във всички случаи само по себе си обстоятелството, че сдружение на предприятия може да обединява и лица или образувания, които не могат да бъдат квалифицирани като предприятия, не е достатъчно за това да отпадне този характер на сдружение по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО (Решение по дело FNCBV и др./Комисия, точка 53 по-горе, точка 55).

75 Жалбоподателите оспорват релевантността на посоченото съдебно решение, като изтъкват, че в него Общия съд е приел и че съпрузите на земеделските производители принципно участват в изпълнението на дейностите в семейното стопанство. Следователно посочените съпрузи упражнявали икономическа дейност, което не било така в случая на голяма част от членовете на НФК. Макар Общия съд действително да е посочил това обстоятелство в точка 55 от Решение по дело FNCBV и др./Комисия, точка 53 по-горе, доводът на жалбоподателите не може да бъде уважен, тъй като в посочената точка ясно е посочено, че „във всички случаи“ само по себе си обстоятелството, че някои членове не са предприятия, не е достатъчно за това разглежданото сдружение да бъде изключено от приложното поле на член 81 ЕО.

76 Следователно НФК и жалбоподателите са образувания, които обединяват и представляват определен брой лица с професионална квалификация, сред които са фармацевтите, работещи в аптеки, и директорите на лаборатории за биомедицински анализи, които могат да бъдат квалифицирани като предприятия по смисъла на член 81 ЕО.

77 Тази констатация е достатъчна, за да се направи извод, че Комисията е могла да квалифицира НФК и жалбоподателите като сдружения на предприятия по смисъла на член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело FNCBV и др./Комисия, точка 53 по-горе, точки 53 и 54) и е можела законосъобразно да ги подложи на проверка по силата на тази разпоредба. По-специално възможно е в това си качество посочените образувания да са можели да приемат решения в противоречие с член 81 ЕО, която хипотеза Комисията — в съответствие със своята мисия — има право да провери в частност въз основа на събраните по време на проверката доказателства.

78 Доводите на жалбоподателите, изведени от Решение по дело Wouters и др., точка 42 по-горе, не могат да променят този извод. Всъщност въпросът, който е бил разрешен в посоченото решение, е дали при приемането на даден правилник от професионална колегия, каквато е нидерландската адвокатска колегия, тя е

трябвало да бъде приета за сдружение на предприятия, или обратното — за публичен орган (Решение по дело Wouters и др., точка 42 по-горе, точка 56). В настоящия случай обаче въпросът дали при упражняването на техните конкретни прерогативи жалбоподателите са изключени от приложното поле на член 81 ЕО, или обратно на това — някои от действията им трябва да се считат за решения на сдружения на предприятия по смисъла на тази разпоредба, е явно преждевременно зададен и трябва да бъде разрешен евентуално в рамките на окончателното решение във връзка с приетите от Комисията твърдения за нарушения. Освен това в Решение по дело Wouters и др. ясно е потвърдено, че професионалните колегии не са изключени a priori от приложното поле на член 81, параграф 1 ЕО (вж. в този смисъл Решение по дело Wouters и др., точка 42 по-горе, точка 59, и цитираната съдебна практика).

79 Впрочем следва да се посочи също така, че разпоредената с обжалваното решение проверка не е засягала единствено евентуално приети решения на сдружения на предприятия по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО, каквито са разглежданите в Решение по дело Wouters и др., точка 42 по-горе, а също и евентуалното участие на жалбоподателите в споразумения и/или съгласувани практики между фармацевтите във Франция, обединени в рамките на НФК, както и нарушение на член 82 ЕО.

80 Освен това от преписката се установява, че са налице много решения на френския Conseil de la concurrence, в които е направен извод за съществуването на нарушения на правото относно конкуренцията, извършени от НФК и/или от нейните органи, и че френският Cour de cassation е потвърдил поне едно от тези решения. За разлика от твърденията на жалбоподателите и независимо от обстоятелството, че тези решения са се отнасяли до отделение А, а не до отделение Ж на НФК, тук става въпрос за допълнително сведение, позволяващо на Комисията да приеме, че НФК и жалбоподателите не са можели a priori да бъдат изключени от приложното поле на член 81 ЕО, тъй като отделения А и Ж имат определени членове, които могат да бъдат квалифицирани като предприятия, и тъй като съществуването на мисии от обществен интерес, определени от закона, не изключва за всяко от тези отделения възможността да приемат актове извън тази правна рамка и в нарушение на член 81 ЕО.

81 На последно място, що се отнася до позоваването от страна на жалбоподателите на Решение по дело Apothekerkammer des Saarlandes и др. и на Решение по дело Комисия/Италия, точка 62 по-горе, от които се установявало, че е възможно една държава, в рамките на защитата на основните принципи като например общественото здраве, да уреди условията за вписване от страна на дадено образувание на лице в регистъра на лицата, упражняващи определена професия, която от своя страна е предмет на регулиране, се налага изводът, че тези решения се отнасят по същество до прилагането на членове 43 ЕО и 56 ЕО относно свободата на установяване и свободното движение на капитали към национална правна уредба, свързана с условията за упражняване на професията фармацевт. Тези решения обаче са ирелевантни за разрешаването на настоящия спор, тъй като съгласно съдебната практика обстоятелството, че дадени правила не съставляват ограничения на свободното движение, тъй като сами по себе си не се отнасят до икономическата дейност, не предполага нито че разглежданата дейност непременно е изключена от приложното поле на членове 81 ЕО и 82 ЕО, нито че посочените правила не биха отговаряли на специфичните условия за прилагане на посочените членове (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Съда от 18 юли 2006 г. по дело Meca-Medina и Majcen/Комисия, C-519/04 P, Recueil, стр. I-6991, точка 31).

82 От гореизложеното следва, че на етапа на приемане на обжалваното решение Комисията е можела да счита, че НФК и жалбоподателите са били сдружения на предприятия по смисъла на член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003. Следователно не се установява каквото и да е нарушение от страна на Комисията на тази разпоредба, доколкото тя е квалифицирала адресатите на обжалваното решение като сдружения на предприятия.

83 Поради това втората част от третото правно основание трябва да бъде отхвърлена и следователно третото правно основание да бъде отхвърлено изцяло.

84 От гореизложеното следва, че жалбата трябва да бъде отхвърлена изцяло.

По съдебните разноски

85 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателите са загубили делото, те следва да бъдат осъдени да заплатят освен направените от тях съдебни разноски и тези на Комисията в съответствие с нейните искания.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Осъжда Conseil national de l'Ordre des pharmaciens (НСФК) и Conseil central de la section G de l'Ordre national des pharmaciens (ЦСЖ) да заплатят съдебните разноски.**

Czúcz Labucka O'Higgins

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 26 октомври 2010 година.

Подписи